

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. – A. K. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10.3.2016 r., 3.6.2016 r., 17.8.2016 r., 21.10.2016 r., 8.11.2016 r., 27.1.2017 r., 28.2.2017 r., 24.5.2017 r., 14.7.2017 r., 27.10.2017 r., 25.1.2018 r., 6.3.2018 r., 14.5.2018 r., 10.7.2018 r., 31.8.2018 r.

sprawy karnej

P. S.

s. Z. i M. z domu F., ur. (...) w G., numer ewidencyjny (PESEL): (...), zam. w G. przy ul. (...), karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 lipca 2015 r. ok. godz. 2:00 w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wziął udział w pobiciu T. M., S. M. oraz K. W. w ten sposób, że zadawał uderzenia rękoma oraz kopał pokrzywdzonych po całym ciele powodując u T. M. obrażenia ciała w postaci rany ciętej przedramienia lewego z uszkodzeniem tętnicy łokciowej, nerwu łokciowego, ścięgien zginaczy palca V ręki lewej, zginacza łokciowego, nadgarstka oraz urazu głowy i twarzoczaszki, u S. M. obrażenia ciała w postaci rany ciętej prawego przedramienia oraz zadrapania na lewym i prawym przedramieniu, a u K. W. obrażenia ciała w postaci rany ciętej prawego ramienia i dłoni, czym naraził w/w na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk, **tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.**

o r z e k ł:

1. Oskarżonego **P. S.** uznaje za winnego tego, że w dniu 19 lipca 2015 r. ok. godz. 2:00 w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1) oraz inną nieustaloną osobą, wziął udział w pobiciu T. M., S. M. oraz K. W., w wyniku którego narażono wymienionych mężczyzn na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. winnego popełnienia występku określonego w art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zalicza dwa dni zatrzymania oskarżonego w okresie od 19.7.2015 r., godz. 2:40 do 20.7.2015 r., godz. 20:10, przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,
3. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonych T. M., S. M. oraz K. W. w kwocie po 500 zł (pięćset) złotych,
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. (2) kwotę 1.428 zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia osiem złotych) +23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w toku postępowania przed sądem,

5. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 1.692 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt dwa złote) +23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu T. M. w toku postępowania przygotowawczego oraz postępowania przed sądem,

6. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania obciążając nimi Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Dnia 19 lipca 2015 r. około godziny 2-giej w G. T. M., K. W. oraz S. M., po wyjściu z lokalu Ajax, szli ulicą (...). W pewnym momencie zaczęli za nimi biec B. K. (1), P. S. oraz inny nieustalony mężczyzna.

dowód: zeznania świadka T. M. (k. 27-28 zbioru C), zeznania świadka S. M. (k. 21 zbioru C), zeznania świadka K. W. (k. 27v.-28 zbioru C)

Po tym, jak wymienieni trzej mężczyźni dobiegli do T. M. oraz S. M., doszło między nimi do konfrontacji, w wyniku której S. M. doznał rany ciętej na ramieniu. Ciosy te zadał B. K. (1), a był przy tym P. S..

dowód: zeznania świadka S. M. (k. 21 zbioru C, k. 348v.)

Na widok tych mężczyzn K. W. uciekł w jedną z bram na ulicy (...), a T. M. biegł w kierunku ulicy (...).

dowód: zeznania świadka T. M. (k. 27-28 zbioru C), zeznania świadka K. W. (k. 13 zbioru C)

B. K. (1) wyjął nóż i zamachnął się w kierunku T. M., uderzając go w lewą rękę. Następnie nieustalony mężczyzna przewrócił T. M. i go kopał. W pewnym momencie T. M. udało się wyrwać i uciec napastnikom.

dowód: zeznania świadka T. M. (k. 27-28 zbioru C)

Po wyjściu z jednej z bram przy ulicy (...) zobaczył B. K. (1), P. S. oraz innego nieustalonego mężczyznę. Na jego widok ci trzej mężczyźni pobiegli w jego stronę. B. K. (1) zadał mu cios nożem w prawą dłoń oraz prawe ramię.

dowód: zeznania świadka K. W. (k. 13 zbioru C)

P. S. w przeszłości był dwukrotnie skazany za przestępstwo z art. 313 § 2 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności.

dowód: karta karna (k. 585), odpisy wyroków (k. 117-119)

Oskarżony **P. S.** w toku postępowania pierwotnie przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 23, k. 39-40), a następnie przed sądem podtrzymał te wyjaśnienia (k. 311v.-312). We wskazanych wyjaśnieniach oskarżony podał, że on i B. K. (2) zostali zaatakowani przez pokrzywdzonych i on tylko bronił swego kolegę. Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że nie brał udziału w pobiciu, a jego działania miały charakter wyłącznie obronny. Wsparciem dla wyjaśnień oskarżonego nie były depozycje **B. K. (1)** (k. 34, k. 42-43, k. 140, 142, k. 479v.-480), gdyż jako współpodejrzany był on osobiście zainteresowany w przedstawieniu w toku postępowania wersji zdarzeń korzystnej dla niego, a także dla oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego P. S., a także depozycje B. K. (1) były natomiast sprzeczne z zeznaniami świadka **T. M.** (k. 27-29 zbioru C, k. 347v.-348), świadka **S. M.** (k. 20-21 zbioru C, k. 348v.-349), świadka **K. W.** (k. 12-13 zbioru C, k. 434-434v.), którym Sąd dał wiarę. Świadcowie nie znali przed zdarzeniem oskarżonych, stąd też nie mieli interesu w złożeniu niekorzystnych dla nich zeznań. Zeznania świadków znajdują potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej dokumentującej obrażenia ciała, które doznali w trakcie zdarzenia. Zeznania świadka K. W. korespondują z zeznaniami świadka **A. M.** (k. 38-39 zbioru C, k. 434v.-435), którym sąd także dał wiarę. Dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie miały natomiast znaczenia zeznania świadka **M. B.** (k. 3-4 zbioru C, k. 356v.-357), zeznania świadka **M. K. (1)** (k. 1 zbioru C, k. 357-357v.), zeznania świadka **A. W.**

(k. 9 zbioru C, k. 357v.-358v.), zeznania świadka **N. Z.** (k. 42-43 zbioru C, k. 359-359v.), zeznania świadka **D. N.** (k. 6-7 zbioru C, k. 446v.-447), zeznania świadka **R. M.** (k. 47v.-48 zbioru C, k. 596v.597), gdyż z uwagi na odległość od miejsca zdarzenia nie widzieli oni szczegółowo, jaki przebieg miało zdarzenie. Dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie miały także znaczenia zeznania świadka **K. K.** (k. 56 zbioru C, k. 433v.-434), zeznania świadka **M. K. (2)** (k. 54 zbioru C, k. 446v.), gdyż przybyli oni na miejsce po zakończeniu zdarzenia. Podobnie należało ocenić zeznania świadka **B. P. ob. M.** (k. 35-36 zbioru C, k. 435v.-436), która nie widziała całego przebiegu zdarzenia, gdyż była w mieszkaniu. Dla oceny wyjaśnień oskarżonego nie miały także znaczenia zeznania świadka **M. W.** (k. 436), który jako pracownik sklepu nie był obserwatorem zdarzeń.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego sąd podzielił wnioski opinii biegłych lekarzy psychiatrów (k. 110-111, k. 474a-474b, k. 592-593), którzy po jednorazowym badaniu oskarżonego wskazali, że jego poczytalność w czasie czynu nie budziła wątpliwości, jak również jego zdolność do udziału w postępowaniu z uwagi na stan zdrowia psychicznego także nie budziła wątpliwości. Wymienione opinie zostały sporządzone także po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją lekarską dotyczącą leczenia oskarżonego (k. 492-538). Sąd dał wiarę tym dokumentom, a także innym ujawnionym w sprawie, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron postępowania, ani też Sąd z urzędu nie zakwestionował. Z podobnych względów sąd podzielił także wnioski opinii biegłych (k. 102, k. 104), gdyż zostały one sporządzone na podstawie dokumentacji lekarskiej i umożliwiały ocenę zasadności zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia.

P. S. został oskarżony o to, że w dniu 19 lipca 2015 r. ok. godz. 2:00 w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wziął udział w pobiciu T. M., S. M. oraz K. W. w ten sposób, że zadawał uderzenia rękoma oraz kopał pokrzywdzonych po całym ciele powodując u T. M. obrażenia ciała w postaci rany ciętej przedramienia lewego z uszkodzeniem tętnicy łokciowej, nerwu łokciowego, ścięgien zginaczy palca V ręki lewej, zginacza łokciowego, nadgarstka oraz urazu głowy i twarzoczaszki, u S. M. obrażenia ciała w postaci rany ciętej prawego przedramienia oraz zadrapania na lewym i prawym przedramieniu, a u K. W. obrażenia ciała w postaci rany ciętej prawego ramienia i dłoni, czym naraził w/w na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk, **tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.**

Oskarżony **P. S.** w swych wyjaśnieniach werbalnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale w istocie przekonywał, że on został zaatakowany przez pokrzywdzonych. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał z zeznań świadka **T. M.**, świadka **S. M.** oraz świadka **K. W.**, którym Sąd dał wiarę co do tego, że oskarżony – wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1) oraz innym nieustalonym mężczyzną – wziął udział w pobiciu trójki pokrzywdzonych. Z opinii biegłego (k. 102, k. 104) wynikało, że w wyniku pobicia tych osób doszło do narażenia S. M. oraz T. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., a podobny wniosek należało wyciągnąć w przypadku pokrzywdzonego K. W., który również otrzymał ciosy nożem w prawą dłoń oraz prawe ramię. Wszyscy trzej pokrzywdzeni wskazywali na to, że oskarżony P. S. nie zadał im żadnych uderzeń. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony był w gronie trzech osób, którzy zaatakowali pokrzywdzonych, biegli w ich kierunku, gonili ich, a następnie był obecny przy tym, jak B. K. (1) zadawał uderzenia pokrzywdzonym, nie protestował, nie przeszkadzał mu w zadawaniu ciosów. Z tych też względów, mając na uwadze konstrukcję współsprawstwa, należało przyjąć, że sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie popełnienia czynu zabronionego określonego w art. 158 § 1 k.k. nie ulegały wątpliwościom. W sprawie nie stwierdzono żadnych okoliczności umniejszających, czy też wyłączających jego winę, w szczególności okoliczności te nie wynikały z opinii sądowno – psychiatrycznych.

Przestępstwo przewidziane w art. 158 § 1 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. Rozważając w tych granicach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonego wziął pod uwagę liczbę trzech pokrzywdzonych. W ramach tej dyrektywy Sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił działanie oskarżonego w stanie pod wpływem alkoholu (k. 3), a także publiczne miejsce działania oskarżonego. Z kolei na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił mniejszy udział oskarżonego w zdarzeniu w porównaniu z B. K. (1). Z zeznań

pokrzywdzonych nie wynika, aby oskarżony S. zadał im uderzenia. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował jego uprzednią dwukrotną karalność za przestępstwa na karę pozbawienia wolności.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 158 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta z uwagi na jej rodzaj i wysokość jest adekwatna do ustalonego w sprawie stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, który był wyższy niż nieznaczny. W ocenie Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać za dość znaczny. Sąd wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej wysokość odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przemawia wszakże za tym, że czyn, który popełnił oskarżony nie miał charakteru wyjątkowego. W świetle tych okoliczności nie ulegało zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za konieczne należy uznać wymierzenie kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że udział w pobiciu innej osoby spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem Sądu wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego jawiło się w momencie orzekania jako bezwzględnie konieczne, gdyż nie zasługiwał on na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, jako że w czasie czynu był skazany na karę pozbawienia wolności. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

Na poczet kary należało zaliczyć okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, o czym orzeczono na podstawie art. 63 § 1 k.k. jak w punkcie 2-gim wyroku.

W wyniku czynu zabronionego pokrzywdzony T. M., S. M. oraz K. W. niewątpliwie ponieśli szkodę oraz krzywdę. Precyzyjne określenie wysokości tych uszczerbków w postępowaniu karnym nie było jednak możliwe. Stąd też sąd w punkcie 3-cim wyroku orzekł od oskarżonego na ich rzecz nawiązkę w kwocie po 500 złotych. W ocenie sądu wysokość nawiazki jest adekwatna do udziału oskarżonego S. w pobiciu pokrzywdzonych, a także harmonizuje z wysokością nawiazki orzeczonej od oskarżonego B. K. (1) w wyroku z dnia 18 października 2016 r. (k. 332). Jeżeli pokrzywdzony uważa, że orzeczona kwota nawiazki nie pokrywa całej szkody lub krzywdy, to na zasadach przewidzianych w postępowaniu cywilnym może dochodzić uzupełniających roszczeń w tym zakresie (art. 46 § 3 k.k.).

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania sądowego orzeczono jak w punkcie 4-tym wyroku. obrońca została wyznaczona postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 r. (k. 240v.).

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu T. M. z urzędu w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego orzeczono jak w punkcie 5-tym wyroku. Pełnomocnik został wyznaczony pokrzywdzonemu jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego (k. 211).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 6-tym wyroku zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty oraz w całości od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie fakt, iż po opuszczeniu zakładu karnego nie ma środków, które umożliwiłyby mu poniesienie tych kosztów.